

MATT LE PEÑA

SUPERMAN™
NIČITEL ÚSVITU

Superman

Ničitel úsvitu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Matt Le Peña

Superman: Ničitel úsvitu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

SUPERMAN

NIČITEL ÚSVITU

MATT DE LA PEÑA

COO
BOO

Supermana vytvořili Jerry Siegel a Joe Shuster.
Vydáno se zvláštním souhlasem rodiny Jerryho Siegela.

Přeložila Blanka Schůtová
This translation published by arrangement with Random House Children's books,
a division of Penguin Random House LLC

Copyright © 2019 DC Comics
SUPERMAN and all related characters and elements
© & ™ DC Comics. WB Shield: ™ & © WBEI. (S19)
SO169179

Jacket art used under license from Shutterstock.com
Logo by Stuart Wade

Translation © Blanka Schůtová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7544-845-3
ISBN e-knihy 978-80-7544-879-8 (1. zveřejnění, 2019)

VŠEM, KDO NEZAPADAJÍ, A VŠEM UČITELŮM,
KTEŘÍ NÁS VIDÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Bouřka přišla téměř bez varování. Světlo blesku se odrazilo Clarkovi v brýlích. Spolu se třemi kluky, s nimiž dřív hrál americký fotbal, stál natěsnaný pod markýzou bistra Java Depot, odkud společně sledovali, jak přivaly deště buší do ulic v centru Smallvillu. Bičující dešť je držel namačkané tělo na tělo, a když Clark na chvíli vytěsnil z paměti určité věci, připadalo mu to skoro jako za starých časů, kdy se svými spoluhráči býval jedna ruka.

Pochyboval, že si ještě někdy budou tak blízcí.

Ne po tom, co z týmu odešel.

Clarka vždy bouřka fascinovala, protože vedle ní mu i jeho záhadná síla připadala bezvýznamná. Pro ostatní představovala bouřka jen něco nepříjemného. Nějaký postarší byznysmen přiběhl s kufříkem nad hlavou ke stříbrnému SUV, pípnutím

otevřel dveře auta a rychle nastoupil. Promočená kočka s tříbarevnou srstí vklouzla pod kontejner, aby se ukryla před lijákem.

„Nebudeme tu přece stát až do večera,“ snažil se Paul překřičet burácení deště. „Pojďte, přeběhneme do knihovny.“

Kyle zkrřížil ruce a zhoupl se na patách. „Kámo, vždyť leje jak z konve. Já teda nikam nejdu.“

„Tak to asi můžeme vyřídit tady,“ prohlásil Tommy, vrhl pohledem po zavřených dveřích bistra a pak se obrátil na Clarka. „Neva, kámo?“

Clark pokrčil rameny. Pořád ještě netušil, o co vlastně jde.

Ani proč to nikdo nesmí slyšet.

Dost ho překvapilo, když za ním ve škole přišel nemotorný ofenzivní lajnmen Tommy Jones a zeptal se ho, jestli by nechtěl „něco podniknout“. Stejně tak ho zarazilo, že se společně s Tommym u bistra objevili i vynikající runningback Paul Molina a fullback Kyle Turner. Už skoro dva roky totiž nechtěli mít s Clarkem nic společného – od té doby co z týmu prvků uprostřed sezóny zničehonic odešel.

A teď tady stáli na Hlavní ulici zase všichni spolu.

Jako kdyby se nic nestalo.

Clarkovi však něco říkalo, že to nebude jen tak.

Tommy si nadzvedl kšilt a odkašlal si. „Asi víš, jak jsme si v poslední sezoně vedli,“ pustil se Tommy do vysvětlování. „Moc se nám nedařilo.“

„I tak se to dá říct,“ okomentoval to Kyle a Paul znechuceně zavrtěl hlavou.

To mohl Clark tušit. Chtěli se sejít kvůli fotbalu. V případě Tommyho, Kyla a Paula šlo *vždycky* o fotbal.

„Tak jsme nad tím tak uvažovali,“ pokračoval Tommy a zároveň připlácl Clarkovi svou rozložitou masitou ruku na rameno. „Příští rok budeme všichni v posledním ročníku. A chceme se na závěr pořádně předvést.“

Nad hlavou jim dunivě zahřmělo a všichni tři fotbalisti sebou trhli. Clark tuhle reakci nikdy nechápal. Jak mohl i ty nejodvážnější lidi, jaké znal, vyděsit pouhý hrom? Další příklad toho, jak moc se lišil od svých vrstevníků. Kluci se pokusili svůj úlek zakrýt tím, že si zkontrolovali telefony a zkoumali kelímky s pitím.

Vtom si Clark všiml něčeho zvláštního.

Asi třicet metrů napravo od něj stál uprostřed silnice na kost vyhublý muž tak kolem dvacítky s rukama zdviženýma nad hlavou a zíral do deště řinoucího se z oblohy. Vlasy měl vyholené téměř až na lebku a byl oblečený celý v hnědém. Hnědá košile s dlouhými rukávy. Hnědé kalhoty. Hnědé kanady. Něco na něm Clarka znepokojovalo.

„Podívejte se na toho exota,“ upozornil je Paul, který si ho taky všiml.

„Na koho?“ zeptal se Tommy.

„Tamhle toho,“ ukázal Paul, ale kolem se zrovna hlučně šinul velký kamion, který jim zablokoval výhled. Když přešel, muž už tam nebyl.

Paul se zamračil, poškrábal se na temeni vyholené hlavy a rozhlédl se po prázdné ulici. „Ještě před chvílí tam stál. No fakt.“

I Clark po něm pátral pohledem. V ulicích Smallvillu se neznámi lidé odění celí v hnědém běžně neobjevovali, ani z nich tak náhle nemizeli. Kdo to jenom mohl být? Clark pohlédl skrz okno do bistra, kde u kulatých stolků seděl tak tučet povědomých lidí, kteří popíjeli kávu a povídali si. Dělali domácí úkoly. Ukrývali se před bouřkou.

Zajímalo ho, jestli někdo z nich toho muže zahlédl.

Stejně rychle jako bouřka přišla, najednou zeslábla v tiché mrholení. Z promáčené Hlavní ulice se začala odpařovat voda. Ze stromů padaly těžké kapky. Tekly ve stružkách po stěračích zaparkovaných aut a kličkovaly po dopravních značkách. Silnice se proměnila v moře kaluží.

„Tak pojďte,“ zavelel Tommy. Vydali se k náměstí a Clark se přitom stále rozhlížel po muži v hnědém.

Museli se vyhnout řadě oranžových kuželů ohraničujících zase nějaké nové staveniště. Prudký nárůst místní ekonomiky v posledních letech výrazně proměnil tvář centra Smallvillu. Po zatlučených výlohách obchodů a polorozpadlých budovách z doby Clarkova dětství nebylo ani památky. Na jejich místě nyní stály módní restaurace, realitní kanceláře, luxusní bytová zástavba a dvě bankovní pobočky zářící novotou. V jednom kuse se teď realizovaly všemožné stavební projekty, jako třeba výstavba budoucího hlavního sídla vlivné Mankinsovy korporace. Dnes odpoledne se však na stavbách nepracovalo. Bouře proměnila Hlavní ulici v město duchů.

„Hele, Clarku,“ snažil se pokračovat v načatém hovoru Tommy, „všichni víme, že s tebou v backfieldu by nám to šlo

o dost líp. Je prostě fakt, že když jsi s náma v prváku hrál, nikdy jsme neprohráli zápas.“

„Jo, než se na nás vykašlal,“ dodal posměšně Paul.

Tommy vrhl po Paulovi našťvaný pohled. „No tak, kámo, o čem jsme předtím mluvili? Tady jde o budoucnost. O druhou šanci.“

Clark se stáhl do sebe.

Ani po dvou letech se pořád ještě nesmířil s tím, že nechal tým ve štychu. A pak jim ještě lhal. Neskončil s fotbalem, aby se mohl soustředit na školu, jak to tenkrát všem napovídal. Skončil, protože v podstatě v každém zápase mohl skórovat i ze scrimmage lajny. A nutkání mít převahu – přestože nebylo správné – rostlo s každým vyhraným zápasem. Až jednou při tréninku tacklingu srazil Milese Loftena a ten skončil se zlomenými žebry v nemocnici. A to jel Clark jenom tak na padesát procent. Po tréninku vylezl na tribunu, kde seděl dlouho do noci, a přemýšlel o tom, co už dál nemohl přehlížet – jak strašně moc se od ostatních odlišuje. A jak špatně by to mohlo dopadnout, kdyby to někdo zjistil.

Než se ten večer vydal domů, rozhodl se, že ramenní vyčpávky pověsí na hřebík.

Od té doby už žádný sport nedělal.

Tommy se zastavil a ostatní ho následovali. „Řeknu to na rovinu,“ pohlédl na Kyla s Paulem a potom se opět obrátil na Clarka. „My tě prostě potřebujeme.“

Kyle přikývl. „Když se vrátíš hned, před letním tréninkem už budeš ve formě. Vždyť trenér by z tebe možná udělal i kapitána, sakra.“

„Co ty na to, Clarku?“ Tommy ho z legrace štouchl do paže. „Můžeme s tebou počítat?“

Clark by klukům tak rád vyhověl. Tak rád by si zase nasadil ramenní vycpávky a začal by trénovat. Znovu by zažil ten pocit být součástí něčeho většího, než je on sám. Ale nešlo to. Jedna věc byla způsobovat zranění spoluhráčům a dát sedm touchdownů za zápas v prvním ročníku. Ale představte si, jak by to vypadalo ve školním *reprezentačním* týmu. Všichni by to viděli. To zkrátka nemohl riskovat. Rodiče ho varovali, jak nebezpečné by mohlo být, kdyby svět zjistil, kam až sahají jeho záhadné schopnosti. A způsobit své rodině problémy v žádném případě nechtěl. Spolužáci si ho ve škole i tak dobírali kvůli tomu, že je až moc chytrý. Až moc dokonalý. Právě kvůli tomu začal nosit brýle, přestože je vůbec nepotřeboval. A taky si občas nechal dát na vysvědčení nějakou tu dvojku.

Clark si posunul brýle na nose a stočil pohled na chodník. „Já bych moc rád,“ odpověděl Tommymu dutým hlasem, „ale nejde to. Mrzí mě to.“

„Vidíš?“ vybuchl Paul. „Říkal jsem ti, že jsme mu ukradený.“

„Neuvěřitelný,“ přitakal Kyle a kroutil hlavou.

Tommy se od Clarka odvrátil. „Klídek, pánové. Nemůžeme ho nutit, když sám nemá pocit, že by měl týmu pomoci...“

Zpoza rohu se přímo mezi ně vyřítíl ten muž v hnědém. Ramenem prudce vrazil do Tommyho a ten kvůli tomu vylil svou ledovou kávu na zem.

Clark i jeho bývalí spoluhráči na několik vteřin oněměli, potom Kyle odkopl plastový kelímek přes chodník a rozkřikl se na muže: „Ty debile! Koukej se, kudy jdeš, sakra!“

Muž se otočil a něco na Kyla zařval španělsky. Pak plivl na chodník a vytáhl malý nožík, jako by je vyzýval, ať si zkusí ještě něco namítat.

„Hej, on má nůž!“ vyhrkl Paul.

Clark se postavil před své kamarády a zpozoroval, jak muž nervózně tře oči podlitýma krví. Navíc si něco mumlal.

„Co říká?“ zeptal se Kyle Paula, protože Paul byl Mexičan a uměl španělsky.

Paul zavrtěl hlavou. „Nevím. Něco o tom, že se musí vrátit do Metropolis.“

Clark uvažoval, jestli by ten chlap mohl být pod vlivem drog. Co jiného by vysvětlilo ty jeho krví podlité oči a to, jak předtím stál na dešti? Teď už nezíral pouze na Clarka. Díval se *skrz* něj. „Necháme ho být,“ navrhl Clark a soustředil se na nůž v mužově levé ruce. „Chová se nějak divně.“

„Na to kašlu,“ zavrčel Kyle a prodral se kolem Clarka. Ukázal na muže a zakřičel: „Nedovolím, aby někdo takhle vrazil do mého spoluhráče a ani se neomluvil. Myslíš si, že se leknu takový malinkatý kudličky?“

Muž se vrhl vpřed, prudce se ohnal nožem, který přejel Kylovi po předloktí, a pak se rychle stáhl.

Kyle sledoval, jak mu po paži stéká pramínek krve. Pohlédl na muže.

Pak se strhla mela.

Clark udělal rychlý výkop a vyrazil muži zbraň z ruky. Nůž odlétl až pod jedno ze zaparkovaných aut. Tommy s Paulem odhodili batohy na zem a vyrazili do útoku. Srazili muže na mokrý tvrdý chodník, jenže jemu se podařilo vymanit se z jejich sevření, vyskočil na nohy a utekl.

Kyle se chtěl do rvačky zapojit, ale Clark ho zadržel. „Počkej!“

„Ani náhodou! Vždyť mě říznul, sakra!“ Napodruhé to vzal Kyle větším obloukem a rozběhl se za Tommym a Paulem. Společně muže pronásledovali, až ho zahnali k řadě zaparkovaných aut.

Clark věděl, že to bude naprosto nevyrovnaný souboj. Muž s divokýma očima nejevil žádné známky strachu, ale rozhodně se nemohl měřit se třemi namakanými fotbalisty.

Instinkt Clarkovi velel zasáhnout a celé to skončit, než se někomu stane něco vážného. Jenže naposledy, když své schopnosti použil na veřejnosti, dopadlo to dost špatně. Stalo se to v zimě. Šel zrovna do knihovny a vtom spatřil velký kamion, jak se nekontrolovaně řítí po namrzlé silnici číslo 22. Bez přemýšlení k němu přiběhl a svou silou obrovský kamion zachytil dříve, než mohl srovnat se zemí stánek pana Alvareze s ovocem a zeleninou u krajnice. Jenomže trochu podcenil hybnou sílu velkého vozidla, těžký návěs se převrátil a desítky barelů s naftou se vylily na dvouproudou hlavní silnici. Nafta se roztekla všude.

Nikdy nezapomene, jak pomáhal řidiči z vraku. Mužův obličej měl barvu křídý a jeho noha byla nepřírozeně zkroucená.

Zranil by se vůbec, kdyby do toho Clark nestrkal nos? Ta otázka Clarka pronásledovala a zapřisáhl se, že si příště pořádně rozmyslí, než se zase do něčeho vloží.

Ale mohl alespoň něco říct.

„Nechte ho jít, kluci!“ zakřičel na své bývalé spoluhráče. „Nestojí to za to!“

Muž v hnědém zacouval zády ke staré dodávce, protáhl se mezi zaparkovanými auty a utíkal pryč.

Tommy se obrátil na Kyla, vzal ho za zkrvavenou ruku a zkoumal ránu. Paul se vydal středem ulice zpátky pro svůj batoh.

Clark opatrně sledoval muže ještě celý další blok. Chtěl mít jistotu, že už se nevrátí a že se nikomu nic nestane. Zastavil se na místě, když muž začal holými pěstmi mlátit do dveří oprýskaného bílého pick-upu, jehož řidič se choulil za volantem. Clark tam stál a zmateně ho pozoroval. Proč se ten muž choval tak divně? A proč mlátil zrovna do toho konkrétního auta? Jenom tak tam stálo u kraje silnice. Muž na něj útočil překvapivě divoce, až mu z toho krvácely ruce.

Najednou se otočil a zamířil směrem ke Clarkovi a fotbalistům. Clark mu chtěl odříznout cestu, avšak muž se vrhl ke stříbrnému SUV, kde ten šedovlasý byznysmen čekal, až přejde bouřka. Muž v hnědém trhnutím otevřel dveře na straně řidiče, vyhodil obchodníka na ulici, vlezl do auta a nastartoval.

Clark v panice vytřeštil oči, když auto vyrazilo z parkovacího místa, zrychlilo a řítilo se přímo na Paula, který ještě stále klečel uprostřed ulice a zapínal si batoh.

„Pozor!“ křikl na něj Clark.

Zvuk řvoucího motoru Paula ochromil.

Jen tam tak klečel. Představoval snadný cíl.

Clark ucítil povědomý stav beztlíže, který se dostavoval při dosažení nadsvětelné rychlosti.

Kůže ho brněla.

Hrdlo se mu svíralo. Tiše vystřelil ulicí, očima sledoval auto řítící se na Paula.

Instinktivně si spočítal úhel, rychlost auta a možnou destrukci. Zasáhl v poslední možné vteřině. Když letěl vzduchem, letmo pohlédl do šílených očí řidiče svírajícího volant a viděl, jak je ten muž zmatený a vyjevený. V tom okamžiku Clark pochopil, že za tím bude něco mnohem záhadnějšího, než mohl tušit on sám či kdokoli jiný.

Pak přišel drtivý náraz.

KAPITOLA DRUHÁ

Zatímco paní Sovaková u tabule monotónním hlasem vykládala o historii dělnictva v Americe, Clark sledoval, jak se Paul marně snaží psát si nějaké poznámky levou rukou. Měl chudák celou pravou paži znehybněnou. Upevnili mu ji do ortézy, aby se mu mohlo zahojit vykloubené rameno a natržený vaz.

Clark si už alespoň posté přehrál v duchu tu scénu. Jak se v plné rychlosti srazil s Paulem. Jak sjeli smykem po mokřím chodníku a zastavili se o kolo zaparkované dodávky. Uplynulý týden se snažil přijít na to, zda mohl spoluhráče zachránit, aniž by se při tom jeho bývalý spoluhráč zranil. Ale pokaždé, když nad tím přemýšlel, došel vždy ke stejnému závěru: prudkému nárazu se zabránit nedalo.

Nebo snad ano?

Fotbalový tým se na to díval jinak. Kyle s Tommym si auta všimli, až když narazilo do zábran u staveniště, kde se budovalo nové hlavní sídlo Mankinovy korporace. Clark do Paula narazil tak prudce, že skončili až úplně na druhé straně ulice. Ostatní fotbalisti si proto neuvědomovali, že Paulovi vlastně nějaké nebezpečí vůbec hrozilo. Navíc podle policie muž v hnědém chtěl zaútočit právě na staveniště Mankinovy korporace. Toho muže se na to ale zeptat nemohli. Byl v kómatu. A doktoři neočekávali, že to přežije.

Někteří kluci z týmu si mysleli, že Clark srazil Paula schválně, ze žárlivosti. Možná měli pravdu. Ne v tom, že by to Clark udělal ze žárlivosti, ale v tom, že to auto by Paula možná ani nesrazilo.

Třeba to Clark spočítal špatně.

Připadalo mu, že pokaždé když chtěl pomoci, vždycky se při tom někomu něco stalo. A Clark z toho vyšel jako ten špatný.

Najednou Clark zaslechl tichý pláč někoho, kdo nejspíš taky potřeboval pomoc, jako by se mu snad vesmír vysmíval. Byl si celkem jistý, že to pláče nějaká dívka. Avšak žádná z těch kolem něj nevypadala ani trochu rozrušeně.

Možná znuděně až k pláči, ale ne rozrušeně.

Mary Bakerová hlasitě žvýkala a tajně pod lavicí esemeskovala.

Olivia Goodmanová si okusovala nehty a toužebně zírала z okna.

Sherry Millerová kreslila jakéhosi temného jednorožce na okraj učebnice politologie.

„Clarku,“ zašeptala vedle něj Lana Langová.

Zvuk pláče Clarkovi připomněl, jak Paul tiše naříkal, když všichni čtyři sledovali, jak se záchranáři snaží za pomoci kleští vyprostit muže ze sešrotovaného auta. Kromě vykloubeného ramene si Paul při tom, jak se s Clarkem svezli po mokrém chodníku, taky pořádně sedřel kůži na paži a na obličejí.

Clark samozřejmě neměl ani škrábanec.

Ani jeho brýle, které mu při nárazu spadly, se nerozbily.

„Země volá Clarka Kenta,“ zopakovala Lana o něco hlasitěji. „Človče, co je to s tebou?“

Tentokrát se Clark na svou nejlepší kamarádku otočil. Měla na sobě tričko s nápisem BUDOUCNOST PATŘÍ ŽENÁM a na krku oválný náhrdelník s přívěskem z měsíčního kamene, který dostala od mámy k šestnáctinám. Zrzavé vlasy měla stažené do culíku, jak je ve škole nosila vždycky, a ze všech možných líčidel používala jen lesk na rty.

To mluvíš na mě? naznačil Clark pohybem rtů.

„Jsi dneska úplně mimo,“ zašeptala.

Pláč neustával. Napadlo ho, jestli to slyší i Lana. Nebo... že by to přicházelo *odjinud* než ze třídy?

Lana pokývla směrem k Paulovi. „Bude v pohodě,“ pronesla šeptem. „Kdyby nebylo tebe, už by tady nebyl.“

Clark pokrčil rameny, obrátil se zpět na paní Sovakovou a snažil se soustředit na její dlouhou přednášku. Zrovna popisovala historický vývoj migračních pracovních sil v Americe. „Využívání migračních dělníků v zemědělství začalo už na počátku sedmnáctého století,“ vysvětlovala. „Šlo o smluvní

služebníky, kteří přicházeli z Anglie. Samozřejmě nesmíme zapomínat na hrůzy otroctví, když byli do této země proti své vůli přivázeni obyvatelé afrických zemí. Ve čtyřicátých letech devatenáctého století potom začaly přes hranici do země přicházet za prací desetitisíce mexických dělníků. Právě této skupině se budeme věnovat v posledních hodinách...“

Ne že by to Clarka nezajímalo. Prostě nemohl přestat zírat na Paulovu ortézu. Neustále si ten incident, co se odehrál v centru, přehrával v hlavě a přemýšlel o muži s nožem. A teď navíc nemohl přestat myslet na ten tichý pláč, který k němu stále doléhal.

Sovaková se odmlčela a přejela třídu pohledem. „Víte, já to tady všechno nepovídám pro srandu králíkům. Bude to v závěrečném testu.“

Když na něm na okamžik spočinula pohledem, Clark se na židli narovnal.

„Určitě jste zaregistrovali ty protesty v centru,“ pokračovala. „Vidíte, že je to stále velmi aktuální. To, jak se k současné situaci postavíme, značně ovlivní budoucnost našeho města i rodinných farem...“

Clark se snažil zaměřit jen na zvuk toho pláče, ale pořád ho něco rozptylovalo. Jessica Napierová v zadní části třídy šepetem vykládala jedné kamarádce: „Ta párty u Tommyho příští víkend bude fakt něco. Budou tam všichni...“

Chodbou kolem třídy procházel student se sluchátky na uších a poslouchal starou country písničku, která byla Clarkovi matně povědomá.

Na druhé straně kampusu zrovna Kyle pronesl nějaký vtíp o tom, jak při včerejším zápase jarní ligy srazil k zemi Willieho Moora. Jeden Kylův kumpán se hlasitě uchechtl a pak někdo přibouchl dveře šatní skříňky.

Clark slyšel i malé letadlo někde nad zemí. Přesněji řečeno vrtulové letadlo poháněné jedním motorem. Poznal to podle toho, jak přední vrtule šlehala vzduchem. Letadlo přelétalo nad některým ze sousedních měst. Možná nad Noonanem...

Ne, to nebylo možné. Noonan byl sice nejbližší město, ale i tak ležel skoro padesát kilometrů daleko.

Skvělé, teď ho šálily smysly.

Promnul si uši hřbety rukou a pohlédl na Sovakovou.

Neměnil se mu jen sluch. Vypadalo to, že sílí všechny jeho schopnosti. Předevčírem pronikl pohledem skrz zeď do vedlejší třídy. Viděl, jak jedna prvačka podala jiné vzkaz a ta se potichu zasmála. Tyto nové schopnosti ho uchvacovaly a zároveň k smrti děsily.

Teď se ale soustředil jen na svůj sluch.

Někde v kampusu plakala dívka.

Tiché vzlyky zněly tak smutně a zoufale, že přehlušily všechno, co se Clarkovi honilo hlavou.

Musel zjistit, kdo to je. A proč je tak smutná.

„Clarku,“ přerušil jeho myšlenky znovu Lanin tlumený hlas.

Tentokrát Clark počkal, než začne Sovaková psát na tabuli, a teprve potom se k Laně otočil. Zjistil, že na něj pátravě hledí a velké zelené oči má starostlivě přimhouřené.

„Poslední dobou se chováš fakt divně,“ řekla. „Dokonce víc než obvykle.“

Clark pokrčil rameny a ponechal to bez odpovědi. Lana měla šestý smysl a uměla číst v lidech. Právě to z ní dělalo tak dobrou reportérku. A právě kvůli tomu se v její blízkosti Clark někdy cítil nervózní. Musel toho před ní hodně skrývat.

„Ale vážně, je všechno v pohodě? Kdyby sis potřeboval promluvit, jsem tu pro tebe.“

„Díky,“ odvětil. „Ale jsem v pohodě. Jde jen o to...“

Zvonek ohlásil konec poslední hodiny, a Clark tak mohl nechat myšlenku nedokončenou. Místo toho se na Lanu usmál a snažil se předstírat, že se nic neděje. Stejně by se jí nemohl svěřit s tím, že slyší někoho plakat na druhém konci kampusu.

Nechápala by to.

Nikdo by to nepochopil.

Když vycházeli ze třídy, Lana natáhla ruku, smetla něco Clarkovi z límce a začala mu líčit: „Poslechni si tohle. Ty levární ve sportovním oddělení nejspíš sahají hlouběji, než jsem si myslela. Našla jsem důkaz toho, že se v létě pokusili ututlat nějaký průšvih.“

„Myslíš jako v účetnictví?“ zeptal se Clark.

„Přesně tak.“ Lana zastávala ve školních novinách funkci editorky už od třetáku. Uměla klást správné otázky. A hlavně na ně vždy dokázala získat odpovědi. „Chápeš, že se něco takového děje přímo tady nám pod nosem? Na Smallvillský střední škole?“

Teď zrovna Lana pracovala na reportáži o tom, jak velká část rozpočtu školy jde na sportovní aktivity. Konkrétně na sportovní aktivity kluků. *Ještě* konkrétněji na americký fotbal.

Mezi Clarkem a jeho nejlepší kamarádkou to takhle fungovalo odjakživa. Když na něčem pracovala, hodně to spolu probírali. Lana si na Clarkovi ráda testovala, jak mu její články znějí, a Clark se rád účastnil jejího reportérského kolotoče.

„A Riceová spolupracuje?“ zajímal se Clark, přičemž měl na mysli jejich ředitelku.

„To si piš,“ Lana mu zamávala mobilem před obličejem. „Během posledních dvou hodin mi poslala tři e-maily.“

Clark se pousmál. Jen Lana dokázala dospělého v takové funkci tak znervóznit.

Na chodbách se to hemžilo studenty natěšenými na víkend. Clark s Lanou prošli kolem skupiny defenzivních lajnménů z fotbalového B týmu skandujících nějaký předtréninkový pokřik, který si Clark ještě matně vybavoval z prváku. Vyhnuli se skupině hlučných roztleskávaček mávajících pom-pomy. Po čase dokázal Clark odfiltrvat veškerý periferní hluk a zaměřit se pouze na plačící dívku.

Přemýšlel, proč asi pláče. Stalo se jí snad něco?

„Hele, Lano,“ oslovil ji Clark, když se blížili k hlavnímu vchodu, „musím si něco v rychlosti zařídit.“

„To zní trochu tajemně. O co jde?“

„Nic zvláštního. Musím se podívat, jestli jsem si nezapomněl...“

„Lano?“ Jako na zavolanou se ve dveřích kanceláře zjevila ředitelka Riceová ve svém obvyklém šedém kalhotovém kostýmku. „Mohla bys na minutku?“

Clark s Lanou si vyměnili významný pohled a Clark jí pošeptal: „Sejdeme se za deset minut u hlavního schodiště?“

Lana přikývla a otočila se k ředitelce Riceové. „Ano, paní ředitelko. Promluvíme si u vás v kanceláři?“

Clark se díval, jak ředitelka s Lanou míří ke kanceláři, a potom obrátil svou pozornost zpátky k vzlykotu. Šel za tím zvukem chodbou se šatními skřínkami prváků a pak kolem tělocvičny, kde se právě rozcvičovaly hráčky basketbalového týmu. Zvuk ho nakonec dovedl do prázdné třídy uprostřed školy. Hned tu dívku poznal.

Gloria Alvarezová.

Čtvrťáčka, kterou odjakživa obdivoval. Patřila na Smallvillské střední škole k těm několika málo studentům, kteří se přirozeně dokázali pohybovat mezi různými společenskými skupinami. Jeden den klidně obědvala v knihovně s Klubem čtenářů latinskoamerické literatury a druhý den ji Clark třeba zahlédl, jak se něčemu směje společně se skupinkou roztleskávaček tvořenou samými bílými holkami. Taky věděl, že je jednou z nejchytrějších studentek na škole a že to umí s počítači tak dobře, že dokonce i programuje.

Gloria seděla shrbená v lavici v přední řadě a otírala si slzy zmuchlaným kapesníkem. Zprvu si Clarka nevšimla, a tak jenom tak stál ve dveřích, pozoroval ji a připadal si trapně. Zjevně jí žádné nebezpečí nehrozilo. Avšak její hluboký smu-

tek působil tak mučivě, že od ní nedokázal odtrhnout pohled. Přemýšlel, jestli on sám vůbec někdy zažil nějaký takový silný pocit.

Byl toho vůbec schopen?

V určitém ohledu jí vlastně ten smutek záviděl.

Nesměle vykročil vpřed a odkašlal si. „Promiň, ale... jsi v pořádku?“

Gloria ke Clarkovi polekaně zvedla zrak. Oči měla zarudlé a po tvářích se jí koulely slzy.

„Omlouvám se,“ zamumlal Clark a uhnul pohledem. „Já jen... jenom jsem šel kolem a...“ Znovu se na ni zadíval. „Stalo se něco?“

„Stalo.“ Gloria se postavila, zarazila se a zadívala se na něj. „Ztrácejí se tu lidi,“ odsekla, „a vůbec nikoho v tomhle městě to nezajímá.“

Její slova Clarka naprosto zaskočila. „Kdo?“

Zavrtěla hlavou a protáhla se kolem něj ven ze třídy. Clark sledoval, jak se vrhla do chodby plné lidí, a připadal si zmatený.

A bezradný.

Ve Smallvillu se ztrácejí lidé?

KAPITOLA TŘETÍ

Když se ten den vrátil domů ze školy, ozývalo se nad polem, které patřilo k jejich rodinné farmě ležící jen několik kilometrů na jih od Smallvillu, hučení motoru malé helikoptéry. Clark společně se svým otcem sledoval, jak jim už poněkoli-
likáté přeletěla nad hlavou. Potřetí za posledních dvacet minut.

Clarkovi se to vůbec nezamlouvalo.

Instinkt mu odjakživa velel, že musí farmu chránit. I své stárnoucí rodiče. Čím byl starší, tím více odpovědný se cítil.

Vrtulník v těchto končinách člověk moc často nezahlédl. Většina farmářů už plodiny ze vzduchu nekropila. Nejvíc ale Clarka znepokojovalo, že helikoptéra opisovala na šedivé obloze jasný vzorec – pokaždé letěla nad Kentovic nevelkým obytným stavením, nad rybníkem, kukuřičnými poli a kurníkem

a potom klesla k velkému kráteru, který se rozprostíral u jejich staré stodoly.

Ať už v ní letěl kdokoli, něco hledal.

Jenže co?

Když se o svých obavách Clark zmínil před rodiči, přešel to jeho otec slovy: „Mně se to taky nelíbí, Clarku. Ale žádný zákon nezakazuje přelétat nad něčím pozemkem.“

Clark se tedy vrátil k druhému tématu souvisejícímu se zákony, o němž mluvili: návrh nového kontroverzního opatření, o kterém měli obyvatelé Smallvillu v dohledné době hlasovat a které by umožnilo policii kdykoli kohokoli zastavit a prohledat. V několika sousedních městech už bylo toto opatření přijato, ale Clark odmítal věřit, že by jej obyvatelé Smallvillu taky schválili. „Policie by teda mohla zastavit úplně kohokoli?“ zeptal se otce. Clark přemýšlel nad tím, co říkala Gloria o těch pohřešovaných lidech. „Kdykoli? Bez jakéhokoli důvodu?“

Jonathan Kent si otřel čelo do rukávu flanelové košile a otočil se ke Clarkovi. Poslední dobou mu přišlo, že jeho otec nějak stárne. Měl čím dál více šedivých vlasů. Čím dál větší kruhy pod očima. Všechny ty roky namáhavé práce na farmě si na něm postupně vybíraly svou daň. „Složení obyvatel se mění, chlapče. A některé komunity... Podle mě se bojí, co pro ně ty změny budou znamenat.“

„Ale vždyť je to rasistické.“

Otec na něj několik vteřin hleděl a pak řekl: „Ono je to asi trochu složitější. Ale já budu i tak hlasovat proti.“

Clark přikývl a zabořil lopatu do země. I když byl rozladěný, dával si pozor, aby nepoužil příliš velkou sílu. Už tak letos na jaře stihl rozbít několik lopat. A jeho rodiče neměli na takové mimořádné nadbytečné výdaje peníze. Opravdu ho však skličovalo, že by vůbec někdo ve Smallvillu mohl hlasovat pro přijetí opatření, které by mimo jiné policii umožnilo provádět dopravní kontroly jen na základě barvy pleti řidiče.

A co by se stalo, kdyby pasažéři auta neměli doklady? Mohla by je policie jen tak nacpat do auta a odvést je pryč?

„Bouřka je blíž, než se zdá,“ prohlásil Jonathan a znovu vzhlédl k obloze. „To není nejlepší čas na lítání.“

„Co podle tebe hledají?“

Jonathan zasadil spadlý sloupek plotu do díry, kterou Clark vykopal. „Ať už hledají cokoli, měli by se už radši vrátit do hangáru. Po tom, co se dneska stalo s tím letadlem.“

Clark ztuhl. „Co s letadlem?“

Jonathan také přestal pracovat. „U Noonanu se odpoledne zřítíl malý letoun. Pilot ho příliš prudce naklonil a ztratil kontrolu nad řízením.“

Clark na otce upřel šokovaný pohled. Ten zvuk letadla, který slyšel ve třídě... byl skutečný. Tak přece jen ho smysly nešálily.

Začalo mrholit a obloha najednou vypadala ještě zlověstněji.

„Co ten pilot?“ zeptal se Clark. „Nestalo se nikomu nic?“

Jonathan zavrtěl hlavou a opět zvedl zrak k helikoptéře. „Pilotka si zlomila několik kostí. Ale co jsem slyšel, tak se z toho dostane.“

„Tati, já jsem...“ Clark zmlkl, aby si promyslel, co vlastně chce říct.

„Copak, synu?“

Clark si rychle představil, jak absurdně to bude znít, a zavrtěl hlavou.

„Mně můžeš říct úplně všechno,“ poznamenal Jonathan. „To přece víš.“

„Jde o to... že jsem dneska to letadlo slyšel.“ Clark musel mluvit hodně hlasitě, aby ho otec přes hukot helikoptéry přelétající jim nad hlavou slyšel. „Jak je to vůbec možné?“

Jonathan na Clarka upřel zrak. „Slyšel jsi ho až v Noonanu? Ze školy?“

Clark přikývl. Nikdy se nepokoušel své schopnosti před rodiči skrývat – nešlo by to, ani kdyby chtěl. Projevovaly se u něj už od dětství. Jednou v létě, když mu bylo osm, se s jejich nejbližším sousedem, panem Petermanem, na jejich poli převrátil traktor. Clark si zrovna hrál na vedlejším poli, když vtom uslyšel křik o pomoc. Přiběhl ke místu neštěstí, a aniž by ho napadlo, zda je to vůbec možné, pultunový stroj centimetr po centimetru nadzvedával, všechny svaly v těle napnuté, než se mohl uvězněný soused zpod stroje vyplazit, načež okamžitě omdlel. Clark ho později snadno přesvědčil, že vylezl sám a on ho tam jen našel.

Jindy se zase náhodou dotkl elektrického ohradníku u jejich ohrady s býky. Kolem se rozlétly jiskry. Ve vzduchu to zapraskalo. Kůži mu projel třes a v dlani pocítil teplo, ale bolest se nedostavila. Vlastně ani pořádně nevěděl, co to bolest je.

Teoreticky chápal, co to je. Viděl, jak otec zkřivil obličej a jak si protřepal ruku, když se praštil kladivem do palce. Taky nikdy nezapomene na to, jak se Miles Loften svíjel bolestí na dvacetimetrové lajně poté, co mu Clark nechtěně zlomil několik žeber. Clark však bolest vnímal jinak. Spíš jako takovou drobnou nepříjemnost. Což rozhodně nebylo normální.

Šlo o to, že Clarkovi rodiče už dávno věděli, že je zvláštní. Viděli, jak se jako dítě snažil na farmě zvednout všechno, co nebylo přibité. Viděli, jak běhá rychlostí světla. Ale tyhle nové schopnosti byly jiné. Působily až... nadpřirozeně.

Otec Clarka pozoroval s kamenným výrazem.

Děšť sílil a helikoptéra nad nimi proletěla obloukem kolem temného mraku a potom se obrátila a chystala se na další kolečko. Clark čekal, že otec zavelí, že se půjdou schovat. Ale Jonathan nic neříkal. Nejspíš považoval rozhovor za příliš důležitý, než aby ho mohli utnout.

„Víš,“ prohlásil po chvíli Jonathan, „nevím, *jak* je to možné, ale...“

Hukot vrtule helikoptéry přehlušilo hlasité zahřmění. Následovalo nečekané ticho, a oba proto vzhledli k obloze. Helikoptéry nepřestanou jen tak z ničeho nic dělat hluk. Clark si vzpomněl na to letadlo v Noonanu.

Oba vrtulník spatřili v témže okamžiku.

Řítíl se k zemi poblíž staré stodoly.

Nepřirozeně se točil v jakési spirále smrti.

Clark odolával nutkání zasáhnout. Po incidentu s Paulem a tím autem se zařekl, že nebude strkat nos do ničeho, do čeho

mu nic není. Jenom by všechno ještě zhoršil. Trhl sebou, jak mu instinktivní vlna energie vystřelila tělem tak prudce, že nechtěně přelomil lopatu.

Helikoptéru už dělilo od ztroskotání na Kentovic poli jen několik vteřin, když Clark odhodil kusy lopaty a vystartoval.

„Clarku!“ volal za ním otec. „Počkej!“

Clark se rozběhl přes pole a ostře vnímal vše kolem sebe: baňaté kapky deště zavěšené na obloze jako slzy, ohlušující ticho obklopující jeho tělo, dech který se mu zastavil v plicích. Ve chvílích, kdy nad ním převzaly kontrolu jeho schopnosti a myšlenky ustoupily, připadala mu Země menší a křehčí, jako by přírodní zákony najednou přestaly platit. Clark však věděl, že je to jen iluze. Gravitace by vrtulník stejně stáhla k zemi. Srážka se zemí by byla katastrofální. Posádka helikoptéry by zahynula.

To *on* se nějak pravidlům vymykal.

Dokáže to ale včas?

Zoufale skočil, aby to stihl ještě před dopadem, zachytil přistávací ližiny zlomek vteřiny před tím, než se dotkly země. Sevřel silnou ocel rukama a zapřel se nohama. Pod ohromnou vahou padajícího vrtulníku se však Clarkovi podlamovala kolena, když se pokoušel ji absorbovat do zad a ramenou. Jeho svaly protestovaly, krk měl tak napnutý, že se bradou téměř dotýkal hrudi.

Ohromný stroj sebou škubal a kroutil se v jeho sevření, udržet ho vyžadovalo veškerou jeho sílu a musel zakleknout do hlíny. Vrtulník se z Clarkova sevření vymanil, s hlučnou rá-

nou dopadl na bok, vrtule se s mokrým žuchnutím zabořily do bahna a všude kolem se rozlétly střepiny.

Helikoptéra se zastavila jen kousek od staré stodoly, u okraje kráteru, který odjakživa tuhle část Kentovic farmy ohraničoval. Clark šokovaně hleděl na otřískanou spodní stranu vrtulníku a sledoval, jak z vraku stoupá kouř a pára.

„Haló!“ zakřičel, sebral ze země své brýle a opět si je nasadil. „Potřebujete pomoci?“

Nikdo neodpovídal.

Hlavou mu projela myšlenka, že opět zklamal, ale za pár vteřin kouř zeslábl a Clark spatřil, jak někdo napůl visí z rozbitého zadního okna.

Přiběhl blíž a vytáhl bezvládné tělo z vraku. Stihl to právě včas, protože zbytek okna vzápětí vypadl z rámu a roztříštil se o bok vrtulníku. Clark držel mladého muže v náruči a prohlížel si ho. Poznával ho ze školy. Nějaký Bryan. Muselo ho to vyhodit z kokpitu, když se lopatky vrtule zarazily do země. Hlavou prorazil okno.

Bryan měl zavřené oči a jeho bledé paže mu povadle visely podél těla.

„Clarku!“ volal na něj z dálky otec. „Není ti nic?“

Bryan se dlouho nehýbal a v Clarkovi sílil pocit nevolnosti. Nakonec ale Bryan slabě zasténal a poslepu natáhl ruku ke šrámu na čele.

Clark vydechl úlevou a položil ho na zem.

Bryan zahýbal rukama a nohama, jako by se chtěl přesvědčit, že je pořád naživu.

Clark zkoumal jeho tmavé rozčuchané vlasy, zapadlé oči a shrbená ramena. Bryan byl hubený jako sloupky plotu, které s otcem spravovali. V očích mu ale žhnula jiskra. Vtom si Clark vzpomněl, co je Bryan zač. Byl ve škole nový, přestoupil tam těsně před koncem roku.

„Co... se stalo?“ vypravil ze sebe Bryan.

„Stala se nehoda.“ Clark ukázal k místu, kde ležela helikoptéra. „Měli jste štěstí, že jste přistáli tady. V tom bahně.“

Bryan se vyhrabal na nohy. „Corey!“ vykřikl a hnul se k otlučenému kokpitu.

Z vraku teď opatrně vylézali další dva lidé. Oba měli pár šrámů a oděrek, ale jako zázrakem zřejmě nikdo nebyl vážně zraněný. Jeden z nich byl muž ve středních letech s pleší a úzkými brýlemi, které byly trochu ohnuté, a v pravé ruce držel mobil. Stál v bahně a neklidnýma očima těkal mezi helikoptérou a Clarkem.

Druhý pasažér nebyl o moc starší než Bryan. Byl ale vyšší. A svalnatější. Vypadali jako bratři.

„Díky bohu, že jsi v pořádku, Corey,“ vydechl Bryan.

Corey napochodoval k Bryanovi a našťavaně mu zabodl prst do hrudi. „Na co sis to tam hrál? Mohl jsi nás zabít!“

„Jenom jsem to stočil zpátky, jak jsi...“

„V tomhle přece máš být dobrý, Bryane! Ale i jako pilot jsi úplně nemožný. Ježiši, nedivím se, že si o tobě rodiče myslí, že jsi úplně k ničemu!“

Clark sledoval, jak se Bryan beze slova odvrátil.

V tu chvíli přiběhl Jonathan. Těžce oddechoval, jak spěchal

přes pole. Naštěstí se postavil mezi bratry a řekl: „Klid, chlapci. Už jsem zavolal pomoc. Hlavně, že jste všichni v pořádku.“

Clarka překvapilo, jak rychle se chování Bryanova staršího bratra změnilo. Před dvěma vteřinami ještě spílal svému sourozenci a nyní už se na Clarkova otce usmíval jako nějaký rozvášněný prodejce traktorů. Natáhl ruku a pronesl: „Zrovna jsem to vysvětloval bratrovi, pane. Hlavní je, že se nikomu nic nestalo.“

Clarkův otec mu váhavě potřásl rukou.

„Já jsem Corey Mankins,“ představil se mladík se strojeným úsměvem na tváři. „To je vaše farma?“

Jonathan přikývl.

Clark si uvědomil, že tohle nejsou jen tak ledající sourozenci. Stáli před ním jediní dědicové mocné Mankinsovy korporace. Ale co dělali v helikoptéře nad jejich farmou? Pohlédl na muže ve středních letech s ohnutými brýlemi, který se pokoušel nenápadně pořizovat fotografie telefonem. Zamířil mobil na trosky helikoptéry, potom přešel ke stodole a ke kráteru, a nakonec zastrčil telefon zpátky do kapsy, Clark ho podezřívavě pozoroval.

Když déšť opět zesílil, muž ukázal na starou stodolu a navrhl: „Neschováme se vevnitř, než se to přežene...“

„Bohužel, zrovna u sebe nemám klíč.“ Clarkův otec se protáhl kolem vraku vrtulníku a postavil se před dveře stodoly. Vzal do ruky zrezlý zámek a přešel polorozpadlou budovu pohledem. „Střecha je stejně samá díra. Můžeme se schovat tady pod okapem.“

Všichni se nasoukali pod přesah střechy a zůstali tam stát. Na několika místech byla rozbitá, ale alespoň trochu je před deštěm ochránila.

Jonathan byl na nejmíc zchátralou budovu na Kentovic farmě odjakživa podivně háklivý. Clarkovi řekl, že je nebezpečné do ní chodit. Že by se mohla každou chvíli zřítit. Clark nad tím nikdy moc nepřemýšlel. Ale teď, když viděl, jak si Corey s tím mužem v brýlích vyměnili zvědavý pohled, napadlo ho, jestli za tím není ještě něco jiného.

„Jsem to ale nezdvořák!“ pronesl Corey. „Tohle je pan doktor Paul Wesley, renomovaný vědec z Metropolis. A tohle je můj bratr Bryan. Prováděli jsme tu atmosférická měření, abychom mohli sestavit plán sklizně.“

Jonathan se také představil a potřásl si se všemi rukou.

Clark udělal totéž. Vědec mu ruku stiskl obzvláště agresivně, jako by chtěl ukázat jakousi nevyřčenou nadřazenost. Clark odolával nutkání ukázat mu, jak takový pevný stisk může doopravdy vypadat.

„Omlouváme se za to pole,“ ujal se opět slova Corey. „Můj otec jistě rád zaplatí všechny škody...“

„Kdepak, to nebude nutné,“ přerušil ho Clarkův otec. „Vždyt to je jen bahno a hlína. A stodola, která sotva stojí. Mnohem větší strach jsem měl o vás.“ Obrátil se na vědce. „Takže... atmosférická měření.“

„Správně,“ potvrdil muž a narovnal si brýle. „Moje firma se specializuje na genetickou modifikaci zemědělských rostlin a strategie udržitelného rozvoje.“

„Budoucnost farmaření,“ doplnil Corey. „Když vysledujeme vzorce počasí, budeme moci lépe předpovědět, kdy zasévat, co pěstovat a kde to pěstovat. Je to jako zkoumání rostlinných nemocí a škůdců, ale na mnohem větší úrovni. Čím víc vědy do farmaření zapojíme, tím větší účinnosti dosáhneme. A efektivita, jak jistě dobře víte... říkal jste, pan Kent, že ano?“

„Správně.“

„Efektivita, pane Kente, snižuje ceny a zvyšuje produkci. Z čehož mají prospěch všichni.“

Jonathan zdvořile přikývl, ale Clark viděl, že otec je stejně skeptický jako on sám. Corey uměl hezky mluvit. Clark ani jeho otec nikdy neměli rádi lidi, kteří předstírají, že vědí všechno. Bez ohledu na to, jak moc bohatí jsou.

Po chvíli na místo dorazilo několik hasičských vozů.

Potom přijela sanitka. A zástupce místního šerifa.

Strážník Rogers měl na sobě žlutou pláštěnku a při každé otázce vykoul zpod příliš velké kapuce. Pověštinou mluvil Corey, Clark se snažil se do toho neplést, stál vedle otce a občas vrhl pohled na zkroušeného Bryana.

Záchranáři odvedli všechny tři účastníky nehody k sanitce, aby je prohlédli. Rogers s tužkou a zápisníkem je následoval a čas od času vyštěkl do praskající vysílačky nějaké pokyny.

Když přijel zvláštní nákladní odtahový vůz, lilo už jako z konve. Clark se se svým otcem tísnil pod opotřebovaným deštníkem zapůjčeným od strážníka Rogerse, zatímco hasiči nemotorně nakládali vrak vrtulníku na odtahový vůz podle Coreyho instrukcí.

Než odtahový vůz odjel, vylezl doktor Wesley na plošinu, natáhl se do kokpitu helikoptéry a vytáhl odtamtud malý kuřík. Clark čekal, že se na něj strážník Rogers taky zeptá, ale děšť už natolik zhoustl, že se zřejmě všichni snažili co nejrychleji dodělat, co bylo třeba, aby se mohli schovat v autech, kde bylo sucho.

Clark vzal Bryana stranou. Bryan měl paži upevněnou v ortéze podobné té, jakou Clark viděl ve škole na Paulovi, a ránu na hlavě mu zakrývala podlouhlá náplast. „Jsi v pohodě?“ zeptal se Clark a pokývl směrem k jeho paži.

„Nic to není,“ odpověděl Bryan s nuceným úsměvem. „Jen preventivní patření, než udělají rentgen.“

Když Clark zkoumal Bryanovu paži, rozšířily se mu oči. Najednou viděl skrz ortézu. Skrz kůži, svaly i chrupavku. Uvědomil si, že si prohlíží Bryanovy kosti – jako kdyby se nacházely mimo tělo. Vidět všechny části lidské ruky mu nevadilo. Zaujalo ho to. Všechny kosti, které prozkoumal, byly naštěstí v pořádku. Nic prasklého, zlomeného ani vykloubeného.

„Vytáhl jsi mě z okna dřív, než se na mě zřítilo,“ uznal Bryan a třel si přitom krk. „Jsi... jako hrdina, kámo. Mohl jsem se vážně zranit.“

Clark se usmál a narovnal si brýle. „Žádný hrdina nejsem. Asi jsem prostě byl v pravý čas na pravém místě.“

„No...“ Bryan se ohlédl na otlučenou helikoptéru, která ležela bokem na nákladáku. „Nechápu, jak jsem mohl takhle ztratit kontrolu nad řízením. Ani nevím, co přesně se zvrtilo.“

„Muselo to být tou bouřkou,“ tvrdil Clark. „Dost rychle zesílila.“

„Ale zas tak silný vítr nefoukal. Pár kapek by mě takhle rozhodit nemělo.“ Bryan se obrátil zpět ke Clarkovi a zavrtěl hlavou. Jeho ustaranou tvář ozářil blesk.

Pak se ozvalo silné zahřmění.

„Bryane!“ zavolal Corey od sanitky. „Pojď, pojedeme.“

Poté co Bryan vykročil pryč, vrhl Clark zvědavý pohled na svého otce.

Jonathan celý jejich rozhovor sledoval.

A doktor Wesley taky.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Clark stál ve sprše a v hlavě si přehrával všechno, co se před chvílí odehrálo u stodoly. Jak během několika vteřin přeběhl přes celou farmu. Jak holýma rukama zachytil padající helikoptéru a jak ji nějak dokázal položit na zem, aniž by se někdo vážně zranil. Neustále se ale vracel především k rozhovoru s Bryanem.

Nazval Clarka hrdinou.

To ještě nikdy od nikoho neslyšel.

Clark věděl, že by neměl své schopnosti na veřejnosti používat, ale přesto nemohl popřít, jak ho potěšilo, že ho někdo nazval hrdinou. Cítil se díky tomu důležitě. Vyvolávalo to v něm touhu jít ven a zase někoho zachránit.

Jak mu teplá voda stékala v proudech po hlavě, přemýšlel o tom, jak se jeho schopnosti rychle mění. Když běžel deštěm k padajícímu vrtulníku, najednou pocítil nutkání... vznést se

k obloze. Vyletět vzhůru ke dvoutunovému stroji a *zachytit* ho. Ve vzduchu. Věděl, že to zní směšně. Lidé neumějí létat. Ale ten instinkt byl neuvěřitelně silný.

„Clarku!“ zavolala na něj z přízemí matka, a kouzlo jeho snů se vytratilo. „Večeře!“

Clark vypnul vodu, usušil se ručníkem a šel se do svého pokoje obléknout. Když scházel po schodech, napadlo ho, jaké by to bylo, kdyby teď zase začal hrát fotbal. Představoval si, jak přijímá přihrávku od quarterbacka, uhýbá doleva a potom se vznese do vzduchu, aby se vyhnul zdi seskupených obránců. Na zem by se vrátil až za gólovou lajnou o čtyřicet metrů dál. Hodil by míč ze vzduchu na zem k brankové tyči a obránci soupeře by jen užasle zírali.

Představil si Lanu, jak by mu divoce tleskala z tribuny.

Představil si Glorii, jak by mu fandila.

Tommy s Paulem a Kylem by ho zvedli na ramena a nesli by ho do šaten, aby to oslavili.

Když Clark společně s rodiči usedl ke stolu, otec mu podal mísu se zelenými fazolkami a řekl: „Zrovna jsem povídal mámě, co se stalo.“ Zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem nic takového neviděl, synku. Zachránil jsi dnes tři lidi.“

Clarkovi se rozzářil obličej úsměvem a znovu se mu hlavou mihlo to slovo: *hrdina*.

Martha Kentová, která si zrovna mazala housku máslem, na něj upřela pohled. „Ale měl bys být opatrnější.“

„Byl to instinkt.“ Clark si na talíř ke kuřeti s bramborovou kaší přidal velkou porci fazolek. Jeho matka pro něj vždycky

chtěla klidný a prostý život. Zkrátka aby byl šťastný. A bála se, že břemeno jeho schopností se pro něj jednoho dne stane neúnosným.

„Máma má pravdu, Clarku.“ Jonathan odložil vidličku. „To, co jsi dnes udělal,“ začal, „bylo opravdu úžasné. Jsem si jistý, že Montgomery Mankins by se klidně postaral o to, abys už do konce života nemusel hnout prstem, kdyby věděl, že jsi zachránil jeho syny.“

Clark žvýkal brambory a do toho zamumlal: „Ale...“

„Ale nechceme, abys zbytečně riskoval. Jak jsem ti předtím říkal, někteří lidé na tomhle světě... nemají rádi ty, kdo se nějak odlišují.“

„Mohl by ses dostat do problémů,“ dodala jeho matka.

Clark vyhlédl z okna. Věděl, že rodiče se ho jen snaží chránit, ale nebylo trochu nespravedlivé, že ho po něm chtěli, aby změnil, kdo je, jen proto, aby nenaštval netolerantní lidi? Obrátil se zpět k rodičům. „Chápu, co myslíte, ale když mám možnost někomu pomoci... měl bych mu přece pomoci, ne?“

„Samozřejmě,“ odvětil mu otec. „Nechceme po tobě, aby ses vykašlal na někoho v nebezpečí.“

„Ale *nám* jde hlavně o *tebe*,“ doplnila jeho matka.

Jonathan přikývl. „Napadá mě k tomu jeden citát z bible. ‚Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává.‘ To by sis měl zapamatovat.“

Nějakou chvíli pak jedli potichu a Clark přemýšlel o tom, co se mu jeho rodiče snaží říct. Nedalo se popřít, že jeho schopností sílí. A měl pocit, že přesně jak říkal otcův citát, větší moc

s sebou přinese více odpovědnosti. Bude se někdy muset vzepřít přání svých rodičů? Bude jednou muset vystoupit ze stínu a odhalit světu, kým doopravdy je?

Letmo na rodiče pohlédl, pak na okamžik zavřel oči a zaposlouchal se do zvuků svého domova. Vidličky cinkaly o talíře. Déšť bičoval tenkou střechu nad jejich malou kuchyní. Myši na půdě škrábaly ve zdech a brouci venku hloubili díry do mokré hlíny.

Tenhle dům.

Jejich farma.

Jeho rodiče.

Kdyby se mělo někomu či něčemu z toho něco stát...

Clark otevřel oči a vzpomněl si na chladný pohled doktora Wesleyho. A na fotografie, které vědec pořizoval mobilem. Co jenom hledal? A proč po tom pátral na Kentovic farmě?

Hluboko uvnitř Clark věděl, že jeho rodiče mají pravdu. Bylo příjemné být označován za hrdinu, ale nikdy nemohl dopustit, aby o jeho schopnostech někdo zjistil pravdu. Ne pokud by to mělo jeho rodinu či jejich farmu ohrozit.

KAPITOLA PÁTÁ

Druhý den odpoledne, když šel Clark do městské knihovny za Lanou – jejich pravidelný odpolední sobotní rituál –, se silnicí směrem k němu vyřítilo červené sportovní auto. Když se přiblížilo, řidič zamířil přímo na Clarka, jako by ho chtěl smést ze silnice.

Clark se ani nehnul.

Stál na místě a upíral pohled přímo na zatmavené přední sklo. Auto prosvištělo kolem a minulo ho jen o milimetry.

„Tady jsem!“ zakřičel za autem, které uhánělo dál silnicí.

Clark ještě nikdy neviděl nikoho prohánět se po úzké dvouproude silnici č. 22, která spojovala řadu malých farem s centrem Smallvillu, takhle nezodpovědně. Musel jet snad sto šedesát. Skoro dvojnásobně tak překračoval povolenou rychlost. Kdo to vůbec byl? Clark žil ve Smallvillu odmalička a znal

ve městě snad každé auto, věděl, komu které patří a kdo ho nejspíš řídí. Jezdilo tu samozřejmě spousta pick-upů. A starých sedanů. A minivanů. Ale *nikdo* ve Smallvillu nevlastnil zářivě červené sportovní auto se zatmavenými skly.

Musel to být někdo odjinud.

Utáhl si popruhy batohu a pokračoval dál kolem zastřešeného stánku s ovocem a zeleninou, který provozoval Carlos Alvarez se svým synem Cruzem. Stánek u silnice stál, co si Clark pamatoval, a Kentovi se tam stavovali každý víkend. Clark viděl, jak se Cruz z malého stydlivého chlapce, který lidem podával plastové pytlíky, stal sebevědomým deváťákem, jenž měl na starosti kasu a tlumočil svému otci, kdykoli potřeboval pomoc při komunikaci se zákazníky. Na svůj věk byl Cruz vysoký. Skoro stejně jako Clark. Lidé si tak povětšinou mysleli, že už chodí na střední školu – tedy dokud neotevřel pusou.

Clark je oba našel, jak stojí u stánku s pohledy upřenými do silnice. „Taky jste ho viděli?“

Carlos si dal ruce v bok a zavrtěl hlavou. „Být hodně nebezpečný.“

„Nevíš, co to bylo auto?“ zeptal se Cruz Clarka. „Jako Lamborghini to nevypadalo. Možná Aston Martin? Nebo Maserati?“

Clark pokrčil rameny. „Rozhodně to nebyl Ford F-150.“

„Slyšel jsem, že Maserati dokáže jet i dvě stě devadesát. To je šílený, co? To bych denně dostával několik pokut.“ Cruze ohromovalo všechno blyštivé a americké. Luxusní auta. Velké křiklavé domy. Hollywoodské filmy a klepy o celebritách.

Clark po těch letech, co si občas s Cruzem popovídal, věděl, že chlapec se nechce živit prodáváním ovoce a zeleniny. Toužil vypadnout z Kansasu a dělat něco, čím by se mohl nějak proslavit.

Carlos synovi dobrosrdečně lupnul jednu za ucho a pokynul mu, ať se opět pustí do práce. Cruz obrátil oči v sloup, přešel k pultu se zelenými jablky a začal je přerovnávat.

Když Clark viděl Carlose s Cruzem, vzpomněl si na Glorii. Byla s nimi příbuzná. Dokonce u jejich stánku v létě po prváku pracovala. „Chtěl jsem se zeptat,“ začal a vybavil si, co mu Gloria pověděla ve škole. „Víte něco o tom, že se ve Smallvillu ztrácejí lidé?“

Carlos utrl zvadlý list od rajčete. „Ale, ano, samozřejmě,“ potvrdil s přikývnutím. „Ale někteří mladí lidé...“ Otočil se na syna a řekl něco španělsky.

Cruz naslouchal svému otci a pak se obrátil ke Clarkovi. „Táta říká, že lidi vydělávají u Mankinsovy korporace hodně peněz. Víc, než kdy měli. A někteří pak jezdí do Metropolis hrát do kasina a utrácet. Podle něj je to špatný.“ Cruz se zakřeňil a potichu dodal. „Já teda nevidím nic špatného na tom vydělat si trochu peněz. Taký jsem přemýšlel, že bych šel k Mankinsovi pracovat.“

Carlos řekl Cruzovi ještě něco a chlapec to tlumočil Clarkovi: „Otec si ale dává pozor. Není si jistý, jestli je to teď pro nás ve Smallvillu bezpečný.“ Cruz letmo pohlédl na otce a pak pověděl Clarkovi: „Ale pokud jde o mě, tak já se nebojím nikoho. Jen ať si na nás něco zkusí, říkám si.“

Clark Cruzovu odvahu obdivoval. „A co policie?“ nadhodil a myslel přitom na navrhované opatření. „Nezastavují nikoho jen tak, že ne?“

Carlos se zatvářil velmi zmateně. „Ne, kdepak. Nic, co by nedělali dřív.“

Tohle ujištění Clarka trochu uklidnilo. „Tak fajn.“ Zasalutoval svým přátelům. „Mějte se.“

Všichni tři se usmáli, zamávali si a Clark pokračoval dál ulicí.

Po necelém kilometru, když Clark zrovna míjel velký bílý kostel stojící u silnice, uslyšel zezadu vrčení červeného sportáku. Zastavil se, otočil a připravil se na další provokaci. Ale když se auto přiblížilo ke Clarkovi tentokrát, dupl řidič na brzdy a auto se skřípěním zastavilo vedle něj.

Několik vteřin tam jen tak stálo a kouřilo se mu z pneumatik .

Clark chtěl nahlédnout dovnitř skrz okénko spolujezdce, ale sklo bylo tak zatmavené, že neviděl vůbec nic. Ani když se pokusil použít svůj nový rentgenový pohled, oknem neprohlédl. Věděl, že normální člověk by v tuhle chvíli už asi měl strach. Ale on se nikdy bát moc neuměl. Většinou byl spíš zvědavý. Auto rozhodně vypadalo draze. Nepoznával ani logo na mřížce chladiče. Jeho majitel musel být bohatý – a chtěl, aby to všichni věděli.

„Budeš se tam schovávat až do večera?“ zakřičel Clark.

Okénko u spolujezdce pomalu sjelo dolů a vykoukla z něj hlava Bryana Mankinse. „Clarku,“ zavolal. „Není ti nic? Snažil jsem se Lexovi říct, aby takhle kolem tebe nesvištěl.“

„Bryane?“ Clark se snažil dohlédnout za Bryana na stranu řidiče na toho Lexe, ale nedařilo se mu to. „Málem jste mě přejeli.“

Bryanovi se na tváři objevil znepokojený úsměv. „Promiň, kámo. Myslí si, že je to strašně vtipný. Ale donutil jsem ho, aby to otočil, že ti nabídneme odvoz.“

„Já se rád projdu.“ odsekl Clark naštvaně.

Bryan něco zamumlal řidiči a potom se obrátil ke Clarkovi. „Fakt, naskoč si. Zavezeme tě, kam chceš.“

Clark zaváhal. Vlastně Bryana ani neznal. Ani toho Lexe. A vůbec se mu nezamlouvalo, jak se předtím předvedli. Na druhou stranu ho to auto docela zajímalo. „Mám namířeno do knihovny v centru.“ řekl nakonec.

„No vidíš, vždyť my stejně jedeme tím směrem. Tak pojed.“

Clark se usadil za Bryana na stísněné zadní sedadlo. Sundal si batoh, dal si ho na klín a připoutal se. Potom si ve zpětném zrcátku prohlédl řidiče – Lexe. Byl to mladý kluk bílé pleti, ne o moc starší než Clark nebo Bryan, ale byl oblečený jako nějaký důležitý byznysmen. Měl na sobě sportovní sako a tričko s límečkem. Vlasy se mu vlnily a na nose měl drahé značkové sluneční brýle.

Byl to ten typ kluka, kterého by Lana popsala jako fešáka.

Byl to ten typ kluka, kterého by Clark popsal jako měkejší.

Uvnitř auto působilo stejně okázale jako zvenku. Kožená sedadla. Všechno digitální. Obrovská dotyková obrazovka za-

bírající víc jak půlku palubní desky. Lepší auto Clark nikdy neviděl. Vlastně spíš připomínalo vesmírnou loď. Napadlo ho, zda to náhodou není takovéto auto, které umí i samo řídit.

„To je ten, co tě zachránil?“ zeptal se Lex a štouchl do Bryana. Auto určitě patřilo právě jemu. Za volantem takhle drahého vozu vypadal úplně jako doma.

„To je on.“ Bryan se obrátil na Clarka. „Jaký že máš příjmení?“

„Kent. Clark Kent.“

Bryan pokývl. „Jo, jasně. Clarku Kente, představuju ti svého kámoše Lexe Luthora.“ Poklepal řidiče po rameni. „Lexi, to je Clark.“

Lex sešlápl plyn.

Všechny tři to vmáčklo hluboko do sedadel, jak auto strašně prudce zrychlilo. Bryan se s rozšířenýma očima otočil ke Clarkovi. „Už jsi někdy cítil takovou sílu?“ zakřičel přes vítr šlehající otevřeným okénkem.

„Je to sakra rychlost,“ odpověděl Clark a podívoval se tichému motoru. Dosahoval podobné rychlosti za běhu, ale nikdy jako pasažér v autě. Bylo zvláštní nemít nad tím kontrolu.

Lex sundal nohu z plynu a nechal auto postupně zpomalit. „Říkal jsi do knihovny?“

„Jestli ti to nevadí,“ odvětil Clark.

Lex pokývl směrem k Bryanovi. „Zachránil jsi mu život, tak si svezení zadarmo zasloužíš.“

„Díky,“ řekl Clark. „Ale ve skutečnosti jsem nikoho nezachránil.“

„Už jsem ti to říkal,“ poznamenal Bryan k Lexovi. „Nechce si nechat přiznat zásluhy.“

Lex vrhl po Clarkovi pohled ve zpětném zrcátku. „Tak jak to teda bylo?“

Clark věděl, že musí věci uvést na pravou míru dřív, než se začnou šířit nějaké řeči. „Pracovali jsme s otcem na farmě a... oba jsme zahlédli ten vrtulník, jak se řítí k zemi, tak jsme utekli na stranu.“ Poklepal Bryanovi na rameno. „Jste všichni v pořádku?“

Bryan přikývl. „Ani jsem si nemusel nechat na ruce tu ortézu.“

Clark se s úlevou zabořil do sedačky. „Asi jsme všichni prostě měli štěstí.“

„Štěstí. Jo, asi jo.“ Lex předjel velký pomalý se nákladák. „Podobně jako jsi měl štěstí na hřišti při fotbalu, když jsi byl v prváku, co? Co jsem našel, tak jsi dal třicet tři touchdownů během šesti zápasů? Tobě asi štěstí hodně přeje.“

Clark byl překvapený, že takový bohatý floutek s luxusním autem zná jeho fotbalovou statistiku.

Bryan se otočil ke Clarkovi. „Ty jo, to jako fakt?“

Clark pokrčil rameny. „Nerad jsem se nechával srážet k zemi. Tak jsem vždycky běžel. Co nejrychleji jsem dokázal. Ale to jsme stejně byli jenom tým prvků.“

„Proč už nehraješ? Týmu se tenhle rok moc nedařilo, že ne? A mají většinou docela dobrý výsledek, ne?“

„Jo,“ Clark poklepal na svůj batoh. „Já teď radši ležím v knížkách. Celá ta věc s otřesem mozku mě dost vyděsila.“